

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X
t.č. v X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2025, č. j. OAM-533/LE-LE05-LE05-2025,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byla podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

II. Podstatný obsah žaloby

- 2. Žalobce předně v podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť stojí na chybných úvahách a nepodložených závěrech žalovaného o důvěryhodnosti

žalobce. Žalovaný vyšel ve svých závěrech především z obsahu a průběhu dvou pohovorů se žalobcem, ačkoli přinejmenším první z nich byl podle žalobce postižen problematickou kvalitou tlumočení, když přibráný tlumočník podle žalobce dával najevo svoji antipatii a odmítal s žalobcem hladce spolupracovat. V průběhu pohovoru mezi nimi opakovaně docházelo k nedorozumění a tlumočník rovněž odmítl opakované přetlumočení části výpovědi žalobce, o které jej žalobce požádal poté, co si uvědomil nepřesnost svého vyjádření. Žalovaný tak vycházel z přepisu výpovědi žalobce, který neodpovídá tomu, co chtěl žalobce ve skutečnosti sdělit. Žalobci tak byla podle jeho mínění beze zbytku odňata možnost přesně vyjádřit, co zamýšlel.

3. Dále žalobce žalovanému vytkl to, že se irrelevantně zabýval znalostí X a jejích reálií, neboť žalobci hrozí pronásledování již na základě holé skutečnosti, že se hlásí ke X a že se též zúčastnil X. Pronásledování tak nesouvisí s povědomím žalobce o X a jeho obsahu, ale již od skutečnosti, že žalobce X praktikuje a blíže je poznává.
4. Žalobce dále rozvedl své obavy z pronásledování coby X ze strany státu i nestátních subjektů. Rozporoval poté závěry žalovaného o nevěrohodnosti svých tvrzení stran víry, jež byly založeny na podkladech získaných v rámci nestandardně proběhnuvšího procesního úkonu. Namítal rovněž, že navazující úkon v podobě vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí byl zatížen neochotou a otevřeně nepřátelským postojem úředních osob. Tento postoj vůči osobě žalobce byl rovněž podle jeho mínění zapříčiněn tlumočením.
5. Žalobce též považoval za vhodné upozornit na informace organizace Iran Human Rights ze dne 27. ledna 2023 o tom, že v souvislosti s protesty bylo zavražděno nejméně 488 lidí a dalších nejméně 107 lidí čeká na odsouzení a možnou popravu. Dále uvedl, že o situaci v Íránu informovala i významná zahraniční média.
6. Žalobce nakonec uzavřel, že jsou v jeho případě dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu s tím, že v mezidobí rovněž vyvstaly nové okolnosti, které odůvodňují udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, kdy měl na mysli rozsáhlou sérii leteckých úderů Izraele na cíle v Íránu ze dne 13. 6. 2025, kvůli kterým hrozí další eskalace a započetí válečného konfliktu.
7. Závěrem podané žaloby tak žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na tom, že se v průběhu správního řízení dostatečně a přiměřeně okolnostem případu žalobce zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a že zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný dostatečně podrobně, jasně a srozumitelně popsal, proč žádost žalobce posoudil podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu jako žádost zjevně nedůvodnou.
9. Žalovaný konstatoval, že žalobce sice předestřel své obavy reflektované v ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, avšak tvrzení žalobce byl nuce po jejich důkladném posouzení vyhodnotit jakožto zjevně nevěrohodná, a proto nemohou být podkladem pro jakékoli úvahy o důvodnosti obav z pronásledování či vážné újmy. Naopak zjevně nevěrohodné skutečnosti jednoznačně potvrzují, že důvodem žádosti nejsou obavy z pronásledování

či vážné újmy v zemi původu, ale důvody, které jsou neslučitelné s povahou a účelem institutu mezinárodní ochrany. Opačný výklad by byl podle žalovaného popřením smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, podle něhož je věrohodná výpověď dostatečným důkazním prostředkem, kterým žadatel o azyl prokazuje pronásledování vlastní osoby. Nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, naopak znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008-105).

10. Žalovaný rovněž uvedl, že veškerá tvrzení, na kterých žalobce založil svou žádost o mezinárodní ochranu, vycházela z předpokladu, že mu v zemi původu hrozí smrt kvůli jeho konverzi ke X a že ze země původu utekl před povinnou vojenskou službou. S touto verzí příběhu, jak ho žalobce prezentoval ve správním řízení, se však správní orgán nemohl ztotožnit, neboť výpověď žalobce přesvědčivě prokázala, že se v jeho případě o konvertovaného X nejedná a nikdy nejednalo. Výpověď žalobce totiž obsahovala celou řadu rozporů, žalobce si velmi často protirečil, svou výpověď neustále měnil, čímž fakticky popíral svá předešlá vyjádření, a to především právě ve vztahu k údajné náboženské konverzi a následných problémů, které by mu mohly hrozit. Výpověď žalobce žalovaný zhodnotil jako celkově nekonzistentní a v podstatných bodech nelogickou. Žalobce zároveň vykázal až překvapivé neznalosti a fakticky nezáměr o náboženství, k němuž podle svého tvrzení přes hrozbu pro svou svobodu, a dokonce život konvertoval.
11. Ze shora uvedených důvodů žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

12. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a žalobci k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zdejší soud zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.
14. Žalobce podal dne 9. 5. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 16. 5. 2025 poskytl též údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když mimo jiné uvedl, že je narozen X, narodil se ve městě X, v X, je státním příslušníkem X, X národnosti. Je X náboženského vyznání bez politického přesvědčení. Je svobodný a bezdětný. K průběhu cesty do České republiky sdělil, že 14. 2. 2025 odletěl z Íránu do Turecka, kde pobýval do 26. 2. 2025 a pak odletěl do Arménie, kde jej na dva dny zavřeli s tím, že tam nemůže zůstat a musí opustit zemi, protože 8. 3. 2025 odletěl do Erbilu. V Iráku pak byl asi 60 dní a odletěl do Turecka, kde jej v tranzitu čekal člověk, který mu dal padělaný český pas, se kterým odletěl do Prahy se záměrem dostat se do Německa nebo do Francie, kdy v obou těchto zemích má kamarády. Je zdravý a nikdy nebyl

trestně stíhaný. Žádost o mezinárodní ochranu podal proto, že konvertoval ke X, kvůli čemuž byl utlačován a nemohl v klidu sportovat. Několikrát jej předvolali na policejní stanici. Mohl se buď vrátit k X nebo utéct z Íránu. Rovněž utekl před vojenskou službou.

15. Dne 16. 5. 2025 bylo rovněž žalovaným rozhodnuto o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky na dobu do 6. 6. 2025, neboť se prokázal cestovním dokladem jiné osoby, aby mohl nelegálně vstoupit na území České republiky a následně do jiných členských států.
16. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 16. 5. 2025 za účasti tlumočníka perského jazyka, o němž žalobce výslovně prohlásil, že mu bez problémů rozumí a nemá proti jeho tlumočení žádné námitky, uvedl, že Írán opustil se svým Íránským pasem, s jehož vyřízením měl problémy kvůli své konverzi a neabsolvování vojenské služby, kdy musel zaplatit kauci. Následně vycestoval bez problémů. Český cestovní doklad si opatřil v Turecku přes jednoho člověka v Íránu. Peníze na něj a na cestu dostal od otce. Do Prahy cestoval na cizí cestovní pas proto, že neměl jinou možnost, protože vyřízení víza je moc drahé a v Íránu nedávají víza tomu, kdo nebyl na vojně. V Arménii nezůstal proto, že tam mohl zůstat jen tři měsíce a necítil se tam bezpečně, protože jsou tam aktivní íránské tajné služby a je tam hodně Íránců. Jelikož tam nechtěl zůstat pro blízkost Íránu a proto, že má rád Evropu, nepožádal v Arménii o azyl. Při pobytu v Arménii, Iráku a Turecku nedělal nic, jen čekal. Írán opustil kvůli své náboženské konverzi ke X a také kvůli vojně. Konvertoval asi před X roky a proběhlo to tak, že na pozvání kamarádů se seznámil s náboženskou skupinou, odvezli jej na nějaký obřad, kde byli nějakí starší. Dal tam ruku na X a přísahal, že bude X a že jeho X je X. V něj věří a k němu se modlí. Je to podle něj X a vedl něj jsou ještě jiní X, na něž si nemůže vzpomenout. Neví o tom, že existuje více X. Byl asi čtyřikrát předvolán na policejní stanici, kdy nejprve uvedl, že tam nešel, aby následně sdělil, že tam vlastně šel. Výslech se odehrál ve velkém prostoru za přítomnosti mnoha jiných lidí. Dostal nějaké otázky a pak šel domů. Řekli mu, že nesmí být X a s X se stýkat a poté odešel domů, načež omezil své aktivity. Předvolán ovšem nebyl kvůli náboženství, ale kvůli účasti na demonstraci za X. Problémy v zemi původu neměl, protože úřady proti němu neměly žádné důkazy. Následně byl ale policií přistižen na setkání v X, a proto hned druhý den odjel do X a odletěl ze země. Následně bezproblémové vycestování vysvětlil poskytnutím úplatků člověku na letišti a ještě několika dalším lidem. K náboženské konverzi žalobce vedlo to, že nesnášel X, protože jeho představitelé X. Nechtěl být X a tak chtěl konvertovat k jinému náboženství. Na univerzitě potkal přátele, kteří mu prozradili, že jsou X. Ti mu pomohli ke konverzi. Uvedl, že škola o jeho konverzi nevěděla. Přesto dále uvedl, že mu škola nevydala žádný diplom, protože konvertoval. K dotazu na tento rozpor uvedl, že nevěděl, že se to univerzita dozvěděla. Vyloučen však nebyl, protože měl zaplacený celý ročník. Omezování ve sportu a zaměstnání se dělo tak, že mu několikrát neprorajali prostor na sportovní klub s odůvodněním, že je nějaký problém s jeho doklady. Šlo o pronájem od olympijského výboru a od státní sportovní asociace. Soukromé prostory jsou moc drahé. K tomu uvedl, že nezbytným předpokladem pro založení sportovního klubu je diplom z univerzity a potvrzení, že může být trenér. Tyto doklady mu univerzita vydala. K dotazu žalovaného na rozpor s výše uvedeným tvrzením žalobce uvedl, že mu škola diplom vydala, ale nechtěla mu ho vydat. K dotazu na svoje náboženské aktivity žalobce

vedl, že v zemi původu jednou za rok chodil do X, kde byl celkem dvakrát. Tam se modlil, ale po návratu domů již myslel jen na sport. Na území České republiky zatím nedělá nic, ale po vstupu by chtěl chodit do X víc. V X byl vždy starší pán, kterého pozorovali a poslouchali, ale mluvil X a žalobce mu vůbec nerozuměl. Vůbec neví, co říkal. K dotazu, co vlastně o X ví, uvedl žalobce, že ví jen to, že je lepší než X, a proto konvertoval. Bylo pro něj hlavní to, že nesnášel X a potkal skupinu, která vyznávala X. Klidně se mohlo stát, že konvertuje k X nebo nějakému úplně jinému náboženství. Dále žalobce uvedl, že i nadále se chce dostat do Francie či Německa a závěrem doplnil, že v případě návratu do Íránu bude odsouzen k trestu smrti. Žalobce byl na závěr seznámen s obsahem protokolu v perském jazyce a uvedl, že nemá námitek k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v protokolu o pohovoru.

17. Žalobce si písemně dne 24. května 2025 stěžoval na způsob provedení tlumočení pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve své stížnosti uvedl, že kvůli zvláštnímu psychickému stavu a velkému stresu je možné, že některé z jeho odpovědí nebyly sděleny přesně a úplně. Tlumočník také podle žalobce nebyl schopen úplně a přesně tlumočit obsah jeho výpovědi do cílového jazyka, což mohlo vést k nedorozumění nebo chybnému výkladu jeho skutečné situace. Zároveň žádal o přezkoumání a revizi obsahu pohovoru či o provedení nového pohovoru.
18. Žalovaný opatřil a do správního spisu založil následující informace o zemi původu žalobce. Informace OAMP MV ČR – Írán – Bezpečnostní a politická situace v zemi – ze dne 4. 11. 2024, a Írán – Vojenská služba – ze dne 17. 12. 2024, Írán - Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska – Všeobecná úřední zpráva o Íránu k září 2023, Zpráva o zemi Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky ke květnu 2022, informace norského Centra informací o zemích původu – Írán – Zatýkání a trestání X – ke dni 20. 6. 2022.
19. Dne 30. 5. 2025 bylo žalobci umožněno ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, kdy byl seznámen v perském jazyce především s obsahem zpráv o zemi původu, k nimž uvedl, že se v Íránu nesmí vzít muž a žena, kteří nejsou stejného náboženského vyznání. Pokud jde o vojenskou službu, uvedl, že člověk, který se vyhýbá vojenské službě, dostane velkou pokutu. Jinak je to v pořádku. K otázce tlumočení se dále vyjádřil tak, že nešlo o tlumočníka, ale o to, že se ve stresu nedokázal dostatečně dobře vyjádřit v perštině, ale raději by se vyjádřil v turečtině. Udělal chybu při převodu tumanů na eura a dnes už také ví, že se X dělí na X, X a X s tím, že on patří k X. Dále tvrdil, že mu pohovor nikdo nepřčetl, a proto své námitek nesdělil.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice), a dospěl k následujícím závěrům, přičemž vycházel z následující právní úpravy.

21. Podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu: „Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné.“
22. Podle čl. 31 odst. 8 písm. e) procedurální směrnice: „Členské státy mohou stanovit, že se řízení o posouzení žádosti v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II urychlí nebo uskuteční na hranicích nebo v tranzitním prostoru podle článku 43, pokud: žadatel uvedl zjevně nesouvislé a protichůdné, zjevně nepravdivé či očividně nepravděpodobné údaje, které jsou v rozporu s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu, a jsou tudíž zjevně nepřesvědčivé, pokud jde o jeho tvrzení v souvislosti s tím, zda ho lze uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.“
23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45: „Závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU. Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu. Hodnověrnost konverze žadatele k jiné víře lze konkrétně prověřit mimo jiné posouzením způsobu života žadatele před konverzí, průběhu a okolností samotného přijetí nového náboženství a jeho základní znalosti ze strany žadatele, jakož i následného zapojení žadatele do života dané náboženské komunity.“
24. Podle čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, uplatňují-li členské státy zásadu, podle které je povinností žadatele, aby žádost o mezinárodní ochranu zdůvodnil, a nejsou-li jednotlivá prohlášení žadatele doložena písemnými nebo jinými doklady, nevyžadují tato prohlášení důkazy při splnění těchto podmínek:
- a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil;
  - b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí;
  - c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele;
  - d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil, a dále
  - e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.
25. Zdejší soud v první řadě konstatuje, že námitka žalobce v tom směru, že se žalovaný irrelevantně zabýval jeho znalostí víry, je zcela nedůvodná. Žalovaný naopak splnil své povinnosti vyplývající se shora uvedených ustanovení, když se při pohovoru s žalobcem pokusil objasnit skutečnosti rozhodné z hlediska shora citované judikatury a čl. 4 odst. 5 Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU. Způsob vedení pohovoru i jeho následné hodnocení žalovaným pak soud shledává korektním a zcela v souladu s nutností zabývat

- se elementární věrohodností tvrzení žalobce spočívajících v jeho konverzi ke X. Žalovaný ve svém rozhodnutí důvody svého rozhodnutí precizně popsal, posouzení věrohodnosti tvrzení uvedených žalobce se věnoval dostatečně podrobně, jeho závěry vyznívají přesvědčivě a je proto možné na ně zcela odkázat. Žalovaný se nadto dotazoval na základní povědomost žalobce o víře, ke které měl konvertovat, a rozhodně netestoval žádné hluboké znalosti X.
26. Je jistě věcí žalobce, k jakému náboženství se hlásí, jakým způsobem je praktikuje a v jakém rozsahu jej zajímá jeho podstata, což ostatně ani žalovaný nijak nezpochybňuje, avšak má-li být náboženská příslušnost důvodem žádosti o mezinárodní ochranu, musí správní orgán ověřit věrohodnost tvrzení žalobce o jeho skutečné příslušnosti ke konkrétnímu náboženství. To lze učinit typicky dotazy na základní povědomost o konkrétním náboženství a na skutečné pohnutky žalobce ke konverzi, jak v případě žalobce žalovaný učinil. V takovém postupu nelze spatřovat žádné pochybení.
27. Následně pak tedy žalovaný zejména zohlednil, že žalobce nevykázal prakticky žádné znalosti o X náboženství, ke kterému měl konvertovat. Uvedl, že v době, kdy se rozhodl konvertovat, sporadicky navštěvoval X a účastnil se setkání pod vedení staršího muže mluvícího X, kterému nerozuměl. Sam uvedl, že toho mnoho o X neví, aby některé znalosti doplnil dodatečně v rámci seznámení se podklady rozhodnutí. Lze přitom souhlasit s žalovaným, že takovéto doplnění spíše nasvědčuje účelové dodatečné edukaci než spontánní výpovědi, což rovněž přispívá k závěru o nevěrohodnosti tvrzení žalobce.
28. Žalobce rovněž obsáhle namítal nedostatky v tlumočení, na které upozorňoval písemně v průběhu správního řízení. Vůbec však přitom neuvedl žádnou konkrétní část jeho pohovoru, která měla být nesprávně nebo nepřesně tlumočena. Vzhledem k tomu, že žalobcem bez námitek podepsaný protokol o pohovoru k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany obsahuje i záznam o zpětném přetlumočení žalobci, jeví se tyto žalobcovy námitky jako nedůvodné a účelové. Nadto sám žalobce při seznámení s podklady rozhodnutí svoje již tak obecné námitky proti tlumočení dále relativizoval tím, že šlo vlastně o jeho aktuální psychický stav a vlastní nedostatky v perštině, přestože v zemi původu studoval v perštině. Sdělil, že se nedokázal dostatečně vyjádřit, což však spatřoval toliko v chybném přepočtu tumanů na eura a v současné vědomosti o existenci X, X a X, a o tom, že on patří k X. Soud má zde však za to, že se jedná o tvrzení či „upřesnění“, která nelze nijak přičítat nekvalitnímu tlumočení ze strany přibraného tlumočnicka.
29. Účastník řízení má právo na to, aby mu bylo tlumočeno do jazyka, v němž je schopen se porozumět, nikoliv nezbytně do mateřského jazyka či úředního jazyka jeho země původu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2020, č. j. 9 Azs 274/2019-35). Nejvyšší správní soud přitom zohledňuje, zda v případě námitek tlumočení bylo na tyto upozorňováno již v rámci probíhajícího výsledku, zda účastník řízení podepsal protokol o výsledku (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 2 Azs 340/2017-79), zda účastník řízení vznáší námitky proti samotnému obsahu tlumočení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 4 Azs 244/2021-26).
30. Z protokolu o pohovoru se podává, že si žalobce s tlumočnickem bez problémů rozumí a nemá proti jeho tlumočení žádné námitky. Z obsahu protokolu nevyplývají žádné indicie, že by byl problém s porozuměním tlumočnickovi, když v průběhu pohovoru

žalobce nedostatky v tlumočení neuplatňoval ani z obsahu protokolu nejsou patrné žádné pasáže, ze kterých by nedostatky v tlumočení vyplývaly. Žalobce byl následně ještě seznámen s obsahem protokolu o pohovoru v perském jazyce. Pokud ani v žalobě neuvedl, co mu bylo tlumočeno chybně, nelze dospět k závěru, že by žalovaný z důvodu nekvalitního tlumočení vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci. Námitku v tomto směru proto soud rovněž nemůže považovat za důvodnou.

31. Závěr žalovaného, že žalobce nelze považovat za autentického a praktikujícího X, který by po svém případném návratu do vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů jeho náboženství nebo z toho, že by byl vystavena vážné újmě, je tedy správný a shromážděnými podklady dostatečně podložený. Žalobce naproti tomu předložil nesouvislé, protichůdné, zjevně nepravdivé a nepravděpodobné údaje, a jsou tak naprosto nepřesvědčivé, pokud jde o tvrzení v souvislosti s tím, zda lze žalobce uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice.
32. Věrohodně pak žalobce nepůsobí ani jako osoba, která vědomě užila k nelegálnímu přicestování do České republiky cizí cestovní doklad, pro zajištění cesty poskytla úplatky hned několika lidem, aniž by současně uvedla smysluplné důvody, proč si nevyřídila řádné vízum nebo se o to alespoň nepokusila, a v neposlední řadě dala najevo, že hodlá dále pokračovat do Německa nebo do Francie.
33. Žalobce také namítal nesprávnost tlumočení a tvrdil, že následně odhalil některé zjevné nesprávnosti a nesrovnalosti v tvrzeních žalovaného ohledně informací, které měl ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytnout. Žalobce však ani v žalobě konkrétně tyto zjevné nesprávnosti a nesrovnalosti neuvedl. Žalobce na jiných místech v žalobě "upřesňuje" některé skutečnosti či vysvětluje důvody některých svých tvrzení, neuvádí však, jaké nepřesnosti podle něho vznikly nesprávným překladem a jaký popis událostí prezentovaný žalobcem byl nesprávně přetlumočen.
34. Co se týče důkazních návrhů žalobce, soud nedoplňoval dokazování žalobcem odkazovanou zprávou Organizace Iran Human Rights ze dne 27. 1. 2023, podle které v souvislosti s protesty v Íránu bylo zavražděno nejméně 488 lidí a dalších minimálně 107 lidí čeká na odsouzení a možnou popravu, neboť ani žalovaný nezpochybňoval, že protesty jsou v Íránu tvrdě potlačovány, čemuž nasvědčují i doložené zprávy o zemi původu. O udělení mezinárodní ochrany žalobce přitom nežádal z důvodu obecně nepříznivé situace v Íránu, ale z důvodu své tvrzené konverze ke X. Žalobce pak při pohovoru své obavy spojoval rovněž s konverzí ke X, nikoli s možným podezřením na jeho účast na demonstraci.
35. Pokud jde o tvrzení žalobce, že utekl rovněž před válkou, nelze než konstatovat, že požadavek státu na výkon vojenské povinnosti je třeba považovat za legitimní a sám o sobě nepředstavuje pronásledování. Z materiálu OAMP Írán – Vojenská služba – ze dne 17. 12. 2024 se podává, že jedinci vyhýbající se vojenské službě jsou trestně stíháni. Ve shodě s tvrzením žalobce je podle materiálu v případě odsouzení nejčastějším trestem v zemi původu žalobce pokuta, což není v případě prokázání vyhýbání se vojenské službě důsledek, který by se vymykal rámci běžnému i v členských státech Evropské unie včetně České republiky, a to i v případech jejího nezaplacení a přeměnu na trest odnětí svobody. Soud proto neshledal, že by žalobci v zemi původu hrozilo azylově relevantní pronásledování z titulu jeho dosavadního neabsolvování vojenské služby.

36. K poukazu žalobce na nové okolnosti, které má za azylově relevantní, soud uvádí, že mu otevřený vojenský konflikt mezi Íránem a Izraelem započatý dne 13. 6. 2025 (tj. po vydání napadeného rozhodnutí) v podobě vzájemných vzdušných úderů neunikl, avšak současně nelze nevidět, že ode dne 24. 6. 2025 (7:30 teheránského a 6:00 středoevropského letního času) začalo mezi oběma stranami platit příměří, které je přes počáteční nejasnosti dodržováno a lze tak hovořit o jednoznačné deeskalaci podporované všemi relevantními stranami světového společenství. Proto soud tzv. Dvanáctidenní válku mezi Íránem a Izraelem v současné době nevidí v případě žalobce ani jako důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 15. srpna 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce